

Εικοσιτέσσερις νεκροί, δυο ντουζίνες ψυχές που σήμερα κάνουν πολύ θόρυβο καθώς αιωρούνται πάνω από το θέατρο του δικού τους αίματος. Καθώς δακρύζουν, με δάκρυ που θυμίζει αναγκαία βροχή του Νοέμβρη, αυτές οι στάλες πέφτουν πάνω σε μερικούς από τους ζώντες σήμερα, τότε φίλους, συντρόφους και συναγωνιστές. Και δεν είναι μια απλή σταγόνα κρύου φθινοπωρινού νερού, μπορεί να είναι και... φτύσιμο.

Όχι για όλους.

Γιατί οι πιο πολλοί είναι και σήμερα «μέσα στο πολυτεχνείο» και μάχονται κόντρα σε αυτά που αποφασίζουν για την κοινωνία και την πατρίδα, οι λιγότεροι – αλλά και πιο προβεβλημένοι – τότε συναγωνιστές των νεκρών, έξω από αυτό. Αυτοί που χάθηκαν στις ατραπούς της πολιτικής ως οραματιστές και εξελίχθηκαν σε κυνικοί αρνητές του ρομαντισμού. «

Που είσαι νιότη που 'δειχνες πως θα γινόμουν άλλος», θα σχολίαζε εύκολα κάποιος παρατηρητής. Μερικοί σκληρότεροι κριτές, ζώντες και νεκροί, θα ήταν πιο αυστηροί. Κάποιοι από αυτήν την πολύχρωμη γενιά του πολυτεχνείου, πολυτεχνίτες, πολυθεσίτες και πολυάσχολοι με τον πλουτισμό τους, τα επόμενα, της εξέγερσης χρόνια, που τότε αντίκρισαν ως μελλοθάνατοι τα τανκς σήμερα, 39 χρόνια μετά, ***έχουν διαλέξει το ρόλο του τανκς απέναντι στη μελλοθάνατη, νομίζουν, κοινωνία.***

Αυτοί οι τωρινοί ▯ τεχνοκράτες, οι τοτινοί ▯ «Τσε» ▯ της γενιάς του πολυτεχνείου, είναι που κάνουν τους νεκρούς να επαναστατούν, αυτούς ▯ που οι ψυχές τους νιώθουν να λαβώνονται, τώρα από τα τανκς του μνημονίου. Που βρήκαν ανοιχτή κερκόπορτα.

Είναι άραγε η ευλογημένη γενιά των επαναστατημένων νεκρών, ή η καταραμένη γενιά μερικών συμβιβασμένων επιζήσαντων;

[Γιάννης Βασιλακόπουλος](#)